

Sygn. akt I CNP 114/08

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi S.P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia 2008 r., sygn. akt [...], wydanego w sprawie z powództwa S.P.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Starostę Powiatu T. i Ministra Infrastruktury

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2009 r.,

odrzuca skargę, nie obciążając skarżącego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym na rzecz Skarbu Państwa.

Uzasadnienie

Wyrokiem z 30 stycznia 2008 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda S.P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 kwietnia 2007 r. oddalającego jego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Transportu i Staroście T. o odszkodowanie.

We wniesionej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z art. 417 k.c. oraz art. 2 i 77 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

W sprawie ze względu na wartość przedmiotu sporu była dopuszczalna skarga kasacyjna. Skarżący wskazał jednak, że wniesienie jej było niemożliwe ze względu na upływ przewidzianego terminu do jej wniesienia. Nie wskazał jednak z jakich powodów doszło do uchybienia temu terminowi, ani też czemu nie złożył

wniosku o przywrócenie terminu. Brak także wykazania, by w sprawie zachodził wyjątkowy wypadek oraz by doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W myśl art. 424⁸ § 2 *in fine* k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Wypełniając dyspozycję tego przepisu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. 391 i 398²⁰ k.p.c.